

Sygn. akt IV K 21/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Oskarżyciel publiczny: -----

po rozpoznaniu w dniu 1.03.2017r. na rozprawie

sprawy **K. L.**, s. R. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 stycznia 2017 roku w W. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie – 0,93 mg/l, II badanie – 0,91 mg/l, III badanie – 0,81 mg/l prowadził pojazd mechaniczny marki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

I. Oskarżonego **K. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny przyjmując 30 (trzydzieści) złotych jako jedną stawkę,

II. Na podst. art. 63 § 1 i 5 kk zalicza na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania oskarżonego w dniach od 12.01.2017r. godz. 22:00 do 13.01.2017r. godz. 12:00 zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

III. Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12.01.2017r.

V. Na mocy art. 43 a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 (trzysta siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt IV K 21/17

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił co następuje:

We czwartek 12 stycznia 2017 roku K. L. po powrocie z pracy, ok. 17:00 – 18:00 spotkał się z kolegą – P. K., z którym razem spożywał alkohol. Wcześniej tego dnia jego matka przypomniała mu w telefonicznej rozmowie o konieczności wykupienia leku na receptę przepisano jego niepełnosprawnemu bratu, który w tym czasie przebywał w szkole z internatem mieszczącej się w M., do której zwykle był zabierany w poniedziałek, a odwożony w piątek po południu. W trakcie spotkania z P. K. K. L. przypomniał sobie o tym, że nie zakupił lekarstwa dla brata i postanowił wykorzystać swój samochód i udać się nim do apteki. P. K. mówił mu, że jest nietrzeźwy i nie powinien prowadzić samochodu, jednak K. L. był na tyle nietrzeźwy, że nie zważając nawet na to, iż nie posiadał przy sobie recepty na ten lek postanowił pojechać samochodem i poszukać otwartej apteki, aby wykupić lekarstwo, gdyż pamiętał jakie negatywne skutki może spowodować dla jego brata jego brak. Pełniący w tym dniu służbę funkcjonariusze Policji - T. B. i Ł. Ż. o godzinie 22:00 w W. przy ul. (...) zatrzymali do kontroli pojazd marki C. (...) o nr rej. (...), którym kierował K. L.. W wyniku przeprowadzonych badań ustalono, że jest on nietrzeźwy, a zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzono odpowiednio: w I badaniu – 0,93 mg/l, w II badaniu – 0,91 mg/l i w III badaniu – 0,81 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k.18, 68-69, 73), zeznań świadków: A. L. (k. 69-71), K. J. (k.71-72), P. K. (k.72-73), T. B. (k.10v.) oraz innych dowodów ujawnionych na rozprawie.

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w zasadzie zbieżne z dokonаныmi ustaleniami faktycznymi. Nie kwestionował faktu, że kierował tym pojazdem w stanie nietrzeźwości jak i okoliczności zatrzymania. Nie zaprzeczył również, że towarzyszący mu kolega mówił mu, aby nie kierował samochodem. Dodał nadto, że nie myślał wówczas o tym, że nie ma przy sobie recepty oraz, że przypuszczał, że jego niepełnosprawny brat będzie tego dnia w domu.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na uwzględnienie. Potwierdzają one dokonane ustalenia, okoliczności zatrzymania przez Policję i fakt wcześniejszego spożywania alkoholu jak i to, że zanim zdecydował o wykorzystaniu samochodu w celu zakupu lekarstwa jego kolega odwoził go od tego. Sąd uwzględnił także twierdzenia oskarżonego co do przyczyny, która legła u podstaw podjęcia przez niego decyzji o kierowaniu pojazdem mimo spożywania alkoholu, bowiem znajduje to potwierdzenie w relacjach świadków. Oceniając motywację działania oskarżonego Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że w żadnym stopniu nie usprawiedliwia jego zachowania chęć nabycia lekarstwa dla chorego brata. Udowodniono, że oskarżony nie mógłby nabyć tego lekarstwa, bowiem nie miał przy sobie recepty. Udowodniono także, że podanie tej nocy lekarstwa jego bratu nie było możliwe, gdyż przebywał on od kilku dni w szkole z internatem, o czym oskarżony nie mógł nie wiedzieć zamieszkując z nim w jednym mieszkaniu. Pomimo tych niewątpliwych faktów Sąd uwzględnił wskazane przez oskarżonego przyczyny podjętej decyzji o kierowaniu samochodem mimo stanu nietrzeźwości uznając, że ten stan mógł mieć wpływ na podjęcie nieracjonalnych decyzji i pozbawionych uzasadnienia ocen. Bez wątpienia obawa oskarżonego przed negatywnymi skutkami, jakie może spowodować nie podanie leku jego bratu była bezpodstawną w sytuacji, gdy pozostawał on w tym czasie pod opieką innych osób, poza domem. Również przypuszczenia, że tego dnia jego brat wróci do domu jakkolwiek nie były pozbawione podstaw, to jednak łatwe do zweryfikowania zarówno telefonicznie jak i bezpośrednio w domu. Oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości bezpodstawnie przyjął, że istnieje potrzeba i konieczność wykupienia tego lekarstwa w danej chwili podjął decyzję o kierowaniu samochodem w stanie nietrzeźwości mając alternatywę chociażby w postaci transportu miejskiego. W ocenie Sądu nie istniały żadne racjonalne przyczyny ani nie zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby konieczność wykupienia tego lekarstwa tego dnia o tej porze, a fakt, że oskarżony był mniej lub bardziej przekonany o ich istnieniu wynika wyłącznie ze spożycia przez niego alkoholu czego skutkiem było podjęcie niczym nie usprawiedliwionej decyzji, na skutek których zrealizował znamiona czynu opisanego w dyspozycji art. 178a§1 kk.

Zeznania świadka T. B. ujawnione na rozprawie opisują okoliczności zatrzymania oskarżonego i wyniku badań trzeźwości. Oskarżony okoliczności tych nie kwestionował i znajdując one potwierdzenie w innych dowodach. W

konsekwencji Sąd uwzględnił te zeznania uznając, że stanowią one wartościowy materiał, który stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Zeznania świadków A. L. i K. J. miały mniej istotne znaczenie, bowiem nie były one świadkami zdarzenia, a ich relacje Sąd uznał za istotne jedynie w tej części, w jakiej potwierdzają okoliczności związane z receptą i potrzebą jej zrealizowania i w tym zakresie stanowiły one podstawę dokonanych ustaleń. Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania w tym zakresie, zaś w pozostałym zakresie miały one znaczenie drugorzędne.

Sąd uwzględnił zeznania P. K., który towarzyszył wówczas oskarżonemu. Jego relacja potwierdza, że odwoził oskarżonego od decyzji o wykorzystaniu samochodu - z powodu spożywania alkoholu, a także potwierdza, że oskarżony chciał wykorzystać samochód do znalezienia apteki, aby zrealizować receptę na lekarstwo dla chorego brata.

Za nie budzącą wątpliwości uznać należy treść protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. A. A 2.0 A. nr 165/93, który potwierdza że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż вина oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, a więc swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 kk. Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy w próbie krwi pobranej od badanego występuje stężenie powyżej 0,5 promila alkoholu albo stężenie w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Jak wynika z protokołu badanie przeprowadzono Alkometrem A 2.0 A. w sposób prawidłowy, a uzyskany wynik jednoznacznie wskazywał, że badany kierowca – oskarżony był nietrzeźwy. Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 kk.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd potraktował znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego - kilkakrotnie przekraczający dopuszczalne przez prawo normy. Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał młody wiek oskarżonego, jego uprzednią niekaralność, a także przyznanie się do winy oraz wyrażenie skruchy z powodu swojego zachowania.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał, że brak jest w tej sprawie podstaw do oceny, aby stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny i w konsekwencji do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego. Nie sposób podzielić poglądu, jakoby w tej sprawie istniały jakiegokolwiek racjonalne przyczyny zachowania oskarżonego. Uwzględniając ustawowe zagrożenie karą przewidziane w sankcji przepisu art. 178a§1 kk uzasadnione jest orzeczenie wobec oskarżonego kary najłagodniejszego rodzaju tj. grzywny, której wymiar w wysokości 100 stawek dziennych jest adekwatny zarówno do stopnia winy jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i spełni wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele, jak również kara taka będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd miał na względzie deklarowane przez oskarżonego dochody i jego sytuację materialną. Na poczet tak orzeczonej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w tej sprawie.

Sąd był zobligowany również do orzeczenia obok kary także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Stwierdzić należy, że zakaz ten orzeka w tym przypadku na okres nie krótszy niż 3 lata. Te same okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary należało uwzględnić także przy wymiarze środka karnego i w konsekwencji Sąd uznał, że minimalny okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych będzie w tym przypadku wystarczający tym bardziej, że ustawodawca ustalił go na stosunkowo wysokim poziomie i nie istnieje potrzeba, aby wobec tego młodocianego sprawcy orzekać zakaz dłuższy. Na poczet środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy.

Stosownie do dyspozycji art. 43a§2 kk wobec oskarżonego orzeczono świadczenie pieniężne, zaś uwzględniając fakt, że oskarżony na stałe pracuje i zarabkuje Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, w tym opłaty.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.